

„Potrestej mne za mou chybu, ale tak nemluv!“ zvolala Blanka s pláčem. „Vaše slova mne bodají do srdce a mně by bylo milejším, kdybych se byla nikdy nenarodila. — Ustanovte ten trest a řekněte, jaké pokání mám za svou vinu činiti.“

„Jeho trest jest již ustanoven,“ pravil Marbach, a ukázal rukou na Pedra, jenž ležel na pohovce, nemoha ani údem pohnouti. „Ten bídný svůdník bude držán na jednom z mých statků v přísném vězení. A vy nyní ustanovte sama, jaký trest chcete podstoupiti,“ mluvil hrabě potupným tonem dále; „ale toho nezádejte, abych vás zavřel s ním dohromady.“

„Dejte mne do některého kláštera,“ pravila hraběnka zajímavým hlasem: „tím snad najdu přece mír.“

„Staň se dle vaší vůle. Já vám zůstavuji na vůli, abyste si ten klášter sama zvolila: tam nebude vás z vašeho klidu nikdo vyrušovat a to bude jen na vás záležet, jak dlouho mázustat ten bídník ve vězení. Slyšel jste to don Pedro, a nahlížíte již, že svému trestu za ten zločin neujdete, kterého jste se proti mně dopustil.“

„Já vím jen tolik, že se vy dopouštíte neslýchaného zločinu,“ odpověděl don Pedro a pak již nepromluvil ani slova.

Hrabě tam zase zavolal své sluhy a poručil jim aby se ho chopili a odvedli jej do vězení.

Pedro se na Blanku ani neohledl, proti níž se byl takového těžkého zločinu dopustil, a ačkoli se zdál býti jeho stav zoufalým, byl tomu přece rád, že má všecko své jmění u sebe.

Na tom mu pranic nezáleželo, jaký osud Blanku stihne, a také při tom zůstal docela chladným, když mu hrabě řekl, že nyní pospíší ke Kaminskému, aby se s ním zase smířil.

„Jen jdi blázne,“ pravil Pedro sám pro sebe, když jej byli sluhové do vězení zavedli, — „jdi k němu a smíř se s tím vlkem v ovčí kůži. On se na tobě pomstí za mne, neboť k tomu bude donucen, a já musím konečně přece zvítěziti!“

Don Pedro byl zamčen do pokoje, kterýž byl pohodlně zařízený a poněvadž neměl u sebe žádné zbraně, byly mu ruce i nohy úplně rozvázaný.

Když mu přinesli večeři, posadil se ku stolu a jedl s velkou chutí, jako by se mu bylo docela nic nestalo.

Hraběnka Blanka klečela v tu dobu ve svém pokoji před křížem a prosila boha, aby jí navrátil vnitřní mír, nemajíc posud ani tušení, že byla řízením osudu od zkázy zachráněna.

KAPITOLA VII.

V šejdiřské krčmě.

V jedné krčmě na předměstí Waehringu, nazvané „u veselého Tyroláka,“ panoval v ten večer čilý a veselý život, neboť tam bylo tolik hostů obojího pohlaví, že se nemohli skoro ani směstnati.

Všecky stoly byly obsazené a sklepníci měli plné ruce práce, aby mohli každému hostu v čas posloužiti.

Bylo hned na první pohled viděti, že jsou nejen hosté nýbrž také sklepníci, kteří jim posluhovali, vyřhel v. d. českého obyvatelstva, a také mladé ženské, které tam mezi nimi byly, vypadaly jako sprosté záletnice a chovaly se velmi drze.

Skoro všickni byli špinaví a otrhaní, a mezi všemi bylo jich sotva deset, kteří měli na sobě trochu lepší oblek.

Tito seděli z počátku ku porůznu, ale zaenáhla se sebrali dohromady a usadili se kolem jednoho stolu, jenž stál blízko u zvýšené stolice v níž seděla krčmářka Josefa.

Tato ženská byla neobyčejně tlustá, měla sprostý obličej a kočičí oči, které stále s jednoho místa na druhé těkaly.

Vítajíc své hosty vlídným kýváním hlavou, ohledla se na všechny strany a starala se, aby měl každý host rychlou posluhu.

Pakli se někdo z jejího služebnictva dle jejího přání nezachoval, vypatila ho hned hotovými.

To se také stalo právě v tu chvíli jedné sklepnici, která nesla plné ruce sklenic a některé z nich upustila, že se rozbily.

Krčmářka se na to rozlobila, vrhla se na sklepnici a zbila ji tak strašně, že zůstala tato bez sebe ležeti.

„Vyneste ji ven, tu děvku,“ velela krčmářka svým lidem, „a vezměte si z ní příklad, aby se vám to také nestalo.“

„Ta ubohá tuším již chodit nebude, jen se podívejte, jak má strhané oči,“ usmál se jeden výrostek.

„Kopřivu mráz nespálí,“ usmála se krčmářka potupně. „Jen ji odneste ven a nechte ji tam ležet.“

„To by nebyla první, kterouž ta baba již poslala na onen svět,“ šeptal jeden otrhaný mladík svému druhovi a mrštil při tom na krčmářku plachým okem. „Já jsem již ledacos zaslechl, co by mohlo paní Josefině škoditi.“

„Ale dokázat to nemůže nikdo,“ odpověděl druhý. „To je pravda, ona to umí všecko tak chytře vyvésti, že jí nemůže ani nejdůmysl-

nější policista nic dokázati. Pamatuješ se ještě, jak asi před půl rokem ten mladý člověk zmizel, o němž bylo dokázáno, že byl naposledy u „veselého Tyroláka.“

„A co se s ním stalo?“ tázal se druhý.

„To je těžká věc, na tu otázku ti odpověděti, ale já bych na to chtěl vsadit svou hlavu, že přišel o život zde. On měl tenkrát u sebe mnoho peněz a skvostů, a ta tlustá Josefina byla srozuměna s černým l'epkem.“

„Jen si dej pozor, aby tě nikdo neslyšel. Za to nařknutí bys mohl sedět několik měsíců, kdybys to nemohl dokázati.“

„Ale ty mne snad nevyzradíš?“ tázal se druhý. „Já mám nejraději s celým světem dobrou vůli a zvláště se zdejší krčmářkou, u níž najde člověk le- který kout, kde se muže ukrýti.“

„Ano, to je pravda,“ odpověděl první. „Zde jsme mnohem jistější, když koná policie v městě a v okolí prohlídku, než v těch lesích u Dornbachu, a proto budeme přišťe vždycky hleděti, abychom se ukryli zde. Ale co říkáš,“ mluvil po krátké přestávce dále, „měl bys chuť súčasnit se jistého velkého podniku, z kteréhož se dá velmi mnoho získati.“

„Zdali se tu nejedná o vraždu anebo zabití, jsem při tom,“ odpověděl otázaný, asi osmnáctiletý mladík, jenž se nezdál býti docela zkažen. „Ty mne znáš, Karle, že nemám tu povahu, abych někoho usmrtil.“

„Však ty s tou povahou daleko nedojdeš,“ usmál se Karel, jemuž mohlo býti asi třicet let. „Což kdyby na tebe někdo učinil útok anebo kdyby tě chtěli zatknouti?“

„Pak se budu bránit pěstmi, ale nožem nikdy,“ odpověděl výrostek. „Když mne zatknou, nebude můj trest tak velký, jako kdybych se jim bránil nějakou zbraní.“

„Ty zbabělče,“ usmál se Karel potupně. „Ty to nikdy daleko nepřivedeš a kdo ví, zdali tě vezme zrzavý Jira do své bandy. — Ale poslouchej, Frantíku,“ mluvil po krátké přestávce zase dále. „Ty se ve svém řemesle výborně vyznáš, a odemkl jsi již takové zámky, s nimiž by byl každý, kdo nezná jejich ustrojí a neví jak se odmykají, marně se namahal, a proto si náš zrzavý Jirka velmi mnoho na tobě zakládá. On se vyjádřil, že bys mohl býti naší pravou rukou, kdybys chtěl, a řekl mi, abych tě k tomu podniku vyzval.“

„Co se má vlastně státi?“ tázal se Frantík, maje z toho radost, že ho i sám vůdce té zlodějské bandy vůbec známý zrzavý Jirka pochválil. „Tedy mluv, bratře a já pak uhlídám, dá-li se co dělati.“

„Máme se vloupat do jedné villy v Doebingu,“ šeptal mu Karel. „Tam bydlí jistý velmi bohatý hrabě — tuším že se jmenuje Marbach, ten prý má peněz jako smetí a velké množství drahých skvostů.“

„Ta věc již stojí za to,“ pravil Jira, „my tam ulovíme aspoň 100.000 zlatých a můžeme všickni z toho lovu zbohatnout.“

„Ale ten podnik je nebezpečný,“ namítal Frantík. „To bude stát velký boj, my můžeme být při tom pochyťáni, a pak již víme, co na nás čeká.“

„Bez odvahy se nic nedokáže,“ pravil Karel. „Já jsem připraven na všecko — i na šibenici!“

„Ale já se musím zachvěti hrůzou, když si na to pomyslím,“ odpověděl Frantík. „Proto se nebudu do toho míchat.“

„Ty nechceš jít s námi?“ tázal se Karel a udeřil pěstí na stůl, že všechny sklenice odskočily. „Co se týče mne, zůstane si to stejné, ale musíš to říci Jirovi. Pojď tedy se mnou k němu.“

Vzchopil se a vystřídav s ostatními hostmi, kteří si, jak se zdálo, jejich rozmluvy nevěšmali, významný pohled, promluvil ještě s hospodskou několik slov a odešel s Frantíkem z hostinské jízby.

Ale z domu nevyšel, v němž se nalezal hostinec „u veselého Tyroláka, nýbrž kráčel přes úzký a tmavý dvůr k zadnímu stavení a pojav nyní Frantíka za ruku, vešel s ním do přízemní chodby, jež byla olejovou lampou osvětlená.

Tam zakašlal zvlátním způsobem a promluvil několik slov v zlodějské hantýrce.

V okamžení na to vyskočil z pozadí té chodby člověk, maje na sobě černý talár jako kněz a na obličejí poloviční krabušku a tázal se jich temným hlasem.

„Kdo jste?“

„Dobří přátelé,“ odpověděl Karel a přeložil si ruce na prsou křížem. „My přicházíme jménem „odmykače a dýky“ a žádáme, abychom byli uvedeni před tvář zrzouna.“

„Dejte heslo,“ pravil zakuklenec velitelským tonem.

„Smrt zrádci,“ odpověděl Karel a uklonil se. „Uveď nás dále.“

„Pojďte,“ pravil zakuklenec a kráčel před nimi s chvatem na druhý konec chodby.

U jedněch dveří, kudy se chodilo, jak bylo již z venků viděti, do podzemní místnosti, zůstal stát, zaklepal na ně třikrát po sobě a promluvil zase několik nesrozumitelných slov.

Skoro v témž okamžení se tyto otevřely a zakuklenec dal těm šibalům pokynutí, aby šli dále.

„Nestrachuj se ničeho,“ šeptal Karel svému průvodci. „Zde to sice jde trochu tmavou chodbou, ale my se brzo dostaneme na místo,